

ה"ט 49380/12/17 - ע פ נגד ש פ, ס פ

בית משפט השלום בנצרת

ה"ט 49380-12-17 פ נ' פ ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני המבקש
נגד משיבים
כבוד השופט דניאל קירס
ע פ
1. ש פ
2. ס פ באמצעות ב"כ עוה"ד אריה ברוך

החלטה

1. בפני בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת.
2. המבקש טען בבקשתו כי המשיבים גרמו נזק לעצי זית ולאדמה שיש בה ירקות. בתצהירו הצהיר, ללא פירוט באיזה מהמשיבים מדובר, "איים שהוא יירה בי. מחזיק נשק בלתי חוקי". המבקש הצהיר בנוסף "מחזיק בנשק בלתי חוקי וס פ מחזיק ברובה צייד ומהווים סכנה ממשית".
3. בדיון הראשון בהליך ביום 24.12.2017, במעמד המבקש בלבד, העיד המבקש כי המשיבים הם אב ובן שיש להם עדר פרות. נטען כי "הבן עבריין מוכר, אביו שגידל אותו יותר עבריין ממנו". נטען כי הבן מחזיק בנשק בלתי חוקי ולא ברובה צייד (ומכאן, בצירוף עם המצוטט לעיל מהתצהיר, מסתבר כי טענת המבקש בענין איום בירי מופנית כלפי המשיב 1). המבקש העיד כי הפרות נכנסות לאדמה ועושים נזק למבקש, לעצי זית השווים מאות אלפי שקלים. עוד טען המבקש כי המשטרה הגיעה לשטח וראו את העקבות של הפרות. נטען כי "המשיבים יורים ברובה ציד שם, וצריך לקחת מהם את זה".
4. על-סמך עדותו של המבקש, הוצא צו מניעת הטרדה מאיימת נגד המשיבים, בו נאסר על המשיבים בין היתר, להימצא בטווח של 300 מטר מאדמות המבקש בבית נטופה.
5. המשיבים טענו כי מדובר בבקשה שקרית ובניסיון המבקש להרחיק את המשיבים מאדמתם. כפי שאפרט, הגעתי למסקנה כי יש מקום להותיר את הצו על כנו, אך זאת, תוך צמצומו, בכך שההוראה בענין אי-התקרבות לאדמות תבוטל, ותוחלף בהוראה בענין אי-התקרבות למבקש.
6. בפתח הדיון במעמד צד אחד, הציג המבקש תמונות של רכב מאובק עם חלון שבור, ואבנים רבות סביבו

(מב/2), והוא טען כי מדובר במעשה המשיבים, אשר נעשה יומיים לאחר שהוצא הצו במעמד צד אחד. המשיב 2 - למעשה אישר כי הוא עשה זאת:

"ש. למה עשית את זה לרכב?

ת. הבית הזה נטוש, יש צו מבית המשפט ממשרד הפנים שהבית אף אחד לא ישתמש בו ומדביקים לו צווי הריסה על הדלת. גם לגבי הרכב, הרכב הזה 3 שנים זרוק מתחת לבית" (ע' 7 ש' 24-26).

בכך המשיב 2 נמנע מלהכחיש, ולמעשה אישר, כי הוא גרם את הנזק הנטען לרכב. הוא לא השיב "מה פתאום עשיתי זאת לרכב", אלא טען, בתשובה ישירה לשאלה מדוע הוא עשה זאת לרכב, כי מדובר ברכב הזרוק מתחת לבית במשך 3 שנים.

ב"כ המשיבים שאל את המבקש אם הוא נעצר בחשד להצתת הרכב. המבקש השיב כי לא נעצר, טען כי מדובר באירוע אחר לחלוטין (ע' 3 ש' 21-22), אישר כי הוא נחקר בענין הצתת רכב וכי "כולם נחקרו" (ע' 4 ש' 7-8), וכי מדובר בשריפה עקב קצר חשמלי (ע' 4, ש' 4). הצדדים לא חידדו האם מדובר באותו רכב אם לאו, ורב הנסתר על הגלוי. אולם, כך או כך, כאמור המשיב 2 לא הכחיש כי הוא גרם נזק לרכב המוצג ב-מב/2. הגם שמדובר ברכוש, בכך יש כדי לתמוך בטענת המבקש בענין חשש לכך שהמשיב 2 נכון לפעול באלימות.

7. ב"כ המשיבים הפנה לכך שהמבקש לא סימן בטופס בקשתו כי הוא מבקש איסור החזקת נשק. אמנם המבקש לא סימן סעד זה ברשימת הסעדים המבוקשים, לצד סעדים אחרים שהוא כן סימן. אולם כבר בתצהיר המצורף לבקשה, ועוד לפני עדותו במעמד צד אחד, טען לאיום בירי בו.

8. הצו במעמד צד אחד הוצא לטובת המבקש כאמור, בין היתר, בנוגע ל"אדמות שלו בבית נטופה". המבקש לא הגיש כל ראיה להוכחת זכויות במקרקעין. כאשר הציג ב"כ המשיבים מסמך הנחזה כמפה מטעם קרן קיימת לישראל המצביעה על שטח מרעה המסומן בשמו של המשיב 1 (מש/1), השיב המבקש "שום שטח לו מוקצה לו" (ע' 5 ש' 1). דא עקא, בהמשך אישר המבקש "אני לא מתנגד שיש לו שטח..." (ש' 3). עד כאן לכאורה מדובר במצב שבו המבקש לא הביא כל ראיה לזכויות במקרקעין, ואילו הוא סתר את עצמו ונאלץ בחקירה נגדית לאשר כי הוקצה שטח מרעה למשיב 1. ואולם, בחקירתו הנגדית של המשיב 2, זה העיד כי הבית מושא טענות המבקש באזור בית נטופה היה בית של אבי המבקש אשר הלך לעולמו ("אביך נפטר, הוא היה שותף שלי במים...." (ע' 7 ש' 1), והמבקש העיד כי יש סכסוך בינו לבין אחיו בקשר אליו (ע' 6 ש' 15). מכאן שעולה תמונה לפיה הבית מושא טענות המבקש הוא בית שהיה של אבי המבקש, אשר מצוי בקרבת שטח המרעה של המשיב 1. ב"כ המשיבים טען כי המבקש הוא פולש והמדינה מנהלת הליכים נגדו; אולם טענה זו לא בוססה בראיות, והמשיבים לא טענו שהם בעלי זכויות בבית אבי המבקש (להבדיל משטח המרעה).

9. בשנת 2015, הגיש המבקש בקשה קודמת לצו למניעת הטרדה מאיימת, והצדדים הסכימו להוצאת צו הדדי (ה"ט 15-04-18908 פ' נ' פ (17.4.2015)).

10. לאור כל האמור מצאתי תשתית בראיות לכך שקיים סכסוך בין הצדדים, על רקע קרבה בין שטח המרעה של המשיב 1, שהוא בנו של המשיב 2, לבית שהיה בית אביו ז"ל של המבקש (ולגביו קיימת מחלוקת בין המבקש ואחי המבקש). נוכח עדותו של המשיב 2 בנוגע לרכב, מצאתי כי סכסוך זה אף מתבטא במעשי אלימות (אם כי מדובר ברכוש בלבד). במצב זה מוצדק ציווי להרחקת הניצים, לרבות הוראה בדבר אי-החזקת נשק. זאת, אף אם, כטענת המשיבים, המשטרה לא ראתה לנכון לקחת נשק מהמשיבים בעקבות תלונת המבקש במשטרה לפני פתיחת הליך זה. אבהיר, עם זאת, כי אין בכך משום קביעה לפיה הוכח שהמשיב 1 איים שיירה במבקש. בהליך זה רק המבקש הגיש בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת; המשיבים לא הגישו בקשה נגד המבקש, והם אף סירבו להוצאת צו הדדי (ע' 3 ש' 16). מכאן שהסעד בהחלטה זו הוא הארכה (תוך צמצום) של הצו שניתן נגד המשיבים.

11. לאור כל האמור, הנני מורה על הארכת תוקף הצו שהוצא ביום 24.12.2017 עד ליום 23.6.2018, בשינוי כדלקמן: סעיף 5 לצו מיום 24.12.2017 בהליך זה (ה"ט 49380-12-17) מבוטל, ותחתיו תבוא הוראה כדלקמן: **בכל מקום מחוץ לשטח המרעה של המשיב 1 (בהתאם ל-מש/1) ומחוץ למקרקעין שבהם יש למי מהמשיבים זכות בעלות או חזקה, הנני אוסר עליהם להימצא בטווח של 300 מ"ר מהמבקש.**

ניתנה היום, י"ז טבת תשע"ח, 04 ינואר 2018, בהעדר
הצדדים.

דניאל קירס, שופט